

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۲۹ اپریل ۲۰۱۹

اعتراف زبوانه "گلبدین" به "۸ ثور ادامه ۷ ثور بود"

یکشنبه- ۰۸ ثور ۱۳۹۸ - کابل: روز گذشته به جسد متعفن و گندیده یکی از سگهای هار و وحشی ۴ دهه اخیر لگد زدم، در یادداشت امروز می خواهم به لاشه گندیده و متعفن همتای آن سگ هار و وحشی توجه شما را جلب نمایم:
۱- از طریق رسانه های جمعی به خصوص تلویزیونهای دولتی آشکار و آنهایی که با سرخاب شخصی و خصوصی وارد میدان شده هزینه و مصونیت فعالیت های شان را سفارت های کشور های خارجی به عهده دارند، مطلع شدیم که در داخل ارگ ریاست جمهوری در یک مکانی که بیشتر به یک کفش کن و دهلیز طولانی شباهت دارد تا یک سالون و محل برگزاری محافل، بخشی از وطنفروشان و جنایتکاران افغانستان جمع شده در حضور دلک استعمار، از پیروزی مردم افغانستان علیه تجاوزگران روسی و سقوط حاکمیت دست نشانگان روس تجلیل به عمل آوردند.

۲- نخستین سؤالی که به ارتباط این محفل مطرح می گردد، این است که پیروزی "که بر که" - "کی برکی"؟ هرگاه محفل به پاس پیروزی مردم افغانستان علیه تجاوزگران روسی باشد، باید پرسید، پس مردم یعنی آنهایی که این پیروزی را به آنها نسبت می دهید کجا هستند و اصولاً به شما چه ربط دارد که پیروزی کسان دیگری را تجلیل می دارید؟ هرگاه منظور پیروزی مردم نباشد چرا در هر حرکت تان می خواهید خود را در عقب مردم پنهان داشته و از آدرس مردم به تحمیق آنها بپردازید؟

۳- دومین سؤال این است که آیا در ۸ ثور اساساً پیروزی وجود داشت که برایش جشن گرفت و یا این که دست به دست شدن قدرت حاکمه از دست چند مزدور روسی به دست چند مزدور امریکائی، عربی، پاکستانی و ایرانی و یا همان طوری که مردم ظریف کابل می گفتند، "تعویض یک گاو با هفت خر" بود نه چیز دیگری؟ چیزی که امروز حتا "گلبدین" نیز به آن اذعان داشته و علناً گفت که ۸ ثور پیروزی "مجاهدین" نبود.

۴- برای این که از حرکتی با افتخار یاد و آن را جشن گرفت باید از خود پرسید که آن حرکت به چه منظور صورت گرفته بود و آیا به هدفی که می خواست رسیده بود و یا خیر؟ با حرکت از چنین موضعی وقتی به قیامها و جنگهای خونین و پرتلفات مقابل نوکران روس و خود روسها نظر می اندازیم می بینیم که مردم از قیام خود در کل چند هدف را دنبال می نمودند:

بیرون راندن و اخراج اجنبی و کسب استقلال کشور، ختم حاکمیت های مزدور و نوکر اجنبی، رسیدن به صلح و احترام مقابل و ختم حاکمیت های خونخوار و جبار.

حال می بینیم ماحصل تمام خونهایی که مردم جهت رسیدن به آن شجاعانه ایثار نموده بودند، آیا در وجود حاکمیت ۸ ثور وجود داشت تا بتوان آن را پیروزی مبارزات مردم اعلام داشت. جواب مطلقاً منفی است. زیرا:

الف- به جای اشغالگران روسی به نوبت اشغالگران پاکستانی، ایرانی، عرب و سرانجام امریکا و ۴۴ کشور دیگر بر کشور ما حاکم گردیدند. یعنی یک نیروی اجنبی و اشغالگر را مردم ما با دادن بیش از یک میلیون قربانی از افغانستان کشیدند اما در عوض ۴۴ کشور به اشغال افغانستان پرداختند.

ب- مردم ما دادن خون، به حاکمیت ننگین و خونبار مزدوران روس خاتمه بخشیدند، مگر در عوض نوکران پاکستان، ایران، ارتجاع عرب و سرانجام جواسیس دنیای غرب حاکمیت را در افغانستان قبضه نموده به کشتار و ریختن خون هم وطنان ما ادامه داند.

پ- مردم ما می خواستند در ازای دادن خون میلیونها انسان، به صلح، آرامش و ختم برادر کشی دست یافته، فرصت یابند تا بر زخم های خونین بدن شان مرحم بگذارند، تاریخ حاکمیت جهادی ها و ادامه های خونبار آن در وجود طالب و اشغالگران امریکائی و شرکاء، در عمل بر آرزوهای انسانی و متعالی انسان این کشور خط بطلان کشیده، تا توانستند باز هم مردم ما را گوشت دم توپ آزمندیهای استعماری و ارتجاعی خود ساختند.

هموطنان گرامی!

وقتی از این منظر به تاریخ ۴ دهه گذشته نظاره گردد می بینیم که واقعاً برای مردم کدام پیروزی وجود نداشته تا بشود برایش جشن گرفت و یا به آن افتخار کرد. از همین رو هم هست که دولت دست نشانده به خود جرأت نمی دهد تا پیروزی را در بین مردم جشن بگیرد و مانند سالهای پار با تدویر جشن استقلال به تمام افراد و باشندگان این سرزمین فرصت دهد تا پیروزی خود و پدران شان را جشن بگیرند. دولت دست نشانده این را می داند که مردم بازنده اصلی تمام این جنگها در ۴ دهه اخیر است از همین رو ۸ ثور را در یک کفش کن جشن می گیرد.

سرکها ما را می طلبد!!